

Maade. Paa det Punkt maa det ærede Medlem altsaa have mig undskyldt. Der har jeg taget Ansvar i det andet Thing og jeg vedstaar det. — Det er det ene Punkt. Paa det andet Punkt er der ogsaa ſtet Imdøefommen i Retning af Billighed, men det ærede Medlem maa jo vide, ſat det ikke blot er Folkethinget, men ogsaa Lands-thinget, ſom meget ſtærkt fremholder Billighedskravet overfor Ministeriet med Henſyn til Jernbanebygninger, og ſaa vil jeg, hvis man viſer Imdøefommen, hvor man tror, at det er nogelunde muligt og forſvarligt, ikke høre Behreidelſer derfor, thi det er ubilligt. — Hvad Tilſtudet angaar, ſaa vil jeg ſige til det ærede Medlem, at jeg har altid vedkjendt mig, at det var beſt, at det blev, ſom det var. Med Henſyn til den anden Bane, ſom vi komme til om lidt — og jeg antager, at hvad der kan ſiges om den ene Bane, ogsaa maa gjælde om den anden — ſaa er det af mig beregnede Tilſtud modificeret paa Grund af Egnens Stilling. Nu er det hyderligere modificeret, det indrømmer jeg, men det ſtaar jo ogsaa ſom en Undtagelſe. Nu vil jeg ſige, at ſelv om man tager ſine Reſervationer, ſaa er jeg ikke glad alligevel ved dette Tilſtudsſyſtem, men jeg vil dog gjøre det ærede Medlem opmærkſom paa, at jeg ikke tror, at man kan komme til en Regel i diſſe Forhold, ſaa at man ikke ſkulde kunne gjøre en Undtagelſe en Gang. Efter at man havde taget Herningbanen, ſom det ærede Medlem erindrer, med 25,000 Kroner Tilſtud, ſaa har man taget Thybanen med 80,000 Kr. Det har altsaa viiſt ſig tidligere, at det, det kommer an paa, er, hvad man i ethvert enkelt Tilfælde kan enes om; men jeg for mit Bedkommende vil gjerne ind paa noget Gaſt. At det ærede Medlem vil ſlugе en Kamel, naar han kan faae Andre til at ſlugе en Elefant, fortænter jeg ham ikke i, men jeg tror ikke, at der foreligger ſaa ſtore Ting. — Der er imidlertid en anden Ting, ſom jeg ikke kan forſtaa, og det er, hvad der ſkulde tabes ved, at der foreligger en enſlydende Vedtagelſe af en Lov fra begge Thing. Det forekommer mig, at det ærede Medlem ikkeønſter, at det ſkal konſtateres, at uagtet man er entig om et Lovforſlag i begge Thing, ſaa kan man dog af andre Grunde og Henſyn ikke enes om at faae det gennemført. Det er et Standpunkt, ſom ingenlunde er heldigt, men fra mit Standpunkt ſiger jeg, det er godt, at man kan bringe det dertil, at der for dette Lovforſlags Bedkommende kommer til at foreligge en enſlydende Vedtagelſe fra begge Thing. Det forekommer mig, at det er en ſtærk

Stilling at indtage i dette Thing, naar man vedtager Forſlaget enſlydende med det Forſlag, der er ſendt herover. — Det er Alt, hvad man kan forlange ogønſte, ſaa har man taget Stilling paa Realiteten. At jeg ſaa ſiger for min Perſon, at naar et ſaadant Lovforſlag ikke gennemføres, uagtet det er vedtaget enſlydende af begge Thing, reſerverer jeg mig at ſtaa frit, det vil man finde naturligt. Om jeg ſaa oftere kan forelægge Forſlag om dette Baneanlæg eller om den anden Bane, eller komme med andre Forſlag til Baneanlæg, er Noget, jeg vil forbeholde mig Frihed til, det vil man finde rimeligt.

Breinholt: Det er kun et Par korte berigtigende Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gjøre. Den ærede Miniſter udtalte, at naar han havde viiſt ſig imdøefommende overfor det andet Thingsønſte og var gaaet ind paa et Anlægsſyſtem med en lettere Stimmelægning end den, han helſt vilde have, var det fordi ogsaa dette Thing og Rigsdagen i det Heleønſtede Jernbaneanlægene fremmede, og ſaa vilde han ikke have dette ſom en Behreidelſe. Jeg er fuldſtændig overtydet om, at jeg ikke har ſagt Noget i ſaa Henſeende, der lignede eller nærmede ſig en Behreidelſe. Jeg har kun brugt det ſom et Moment i Forvaret for mit Forſlag og i min Argumentation, at jeg heller ikke troede, at den ærede Miniſter i Hjertet var ſaa overordentlig glad ved dette Forſlag. Det er det Hele. Den ærede Miniſter iøgte dernæſt at ſvæffe de Argumenter, ſom jeg havde brugt med Henſyn til Tilſtudsprincipet. Han var enig med mig i, at Reſervationen ikke hjalp ret meget, naar det kom til Stykket, men han vilde ſige, at man dog havde Beviſ paa, at man kunde godt vedtage et mindre Tilſtud til en Bane, og dog ſenere komme til et større Tilſtud til en anden, og han anførte i ſaa Henſeende Herningbanen, hvor man havde krævet et Tilſtud af 25,000 Kr. pr. Banemil, og Thybanen, hvor Tilſtudet havde været 80,000 Kr. Men dette Exempel tror jeg den ærede Indenrigsminiſter vil indrømme mig, gjælder ikke i dette Tilfælde; thi diſſe Baner vedtoges ſamtidig. Der blev intet Princip ſlaaet faſt den Gang, idet man ved den ſamtidige Vedtagelſe af Banerne ſatte Tilſtudet til den ene til 25,000 Kr., til den anden til 80,000 Kr. og endelig til den tredje til 90,000 Kr., hvilket netop, hvis jeg ikke huffer feil, ſete ved den ſamme Lov. Derfor tror jeg ikke, at dette Exempel, ſom den ærede Miniſter nævnte overfor mig, kan anvendes her, i alt Falb ikke anvendes